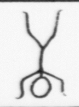

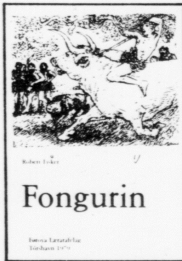
BARNA-SÍÐAN

Nýggj bók er komin

tað er bókin »Fongurin« eftir Robert Fisker. (Álvur Enni hevur týtt til føroyskt og Svend Otto S. hevur teknað myndirnar). Hon kostar 25 kr. heft og 32 krónur innbundin.

Bókin er um ein drong í steinaldrinum, sum eitur Guru. Hann er blivin friðleysur, tí at Krókur hevur dripið pápa hansara. Bókin er øgiliga spennandi, serliga tá ið hann hoyrir ýlið á skóginum. Bygdarfólkini hoyra eisini ýlið — og samstundis fáa tey eygu á tann friðleysa Guru. Hann

Fongurin

rennur fyrri livinum — og nú haldi eg ikki, at eg vil siga frá meira, tí so er eingin spenn-ingur eftir til tykkara. Bókin er ræðuliga góð og spennandi — og eg steðgaði ikki á fyrr enn eg var liðugur at lesa hana.

Petur Martin Sivertsen, 12 ár.

Góðu børn!

Nú byrjar barnasíðan aftur — hon verður sum hon er von at vera við ymiskum ítrivi og upplýsingum og við framhaldssøguni »Loynihellið«.

Hon er um Basilius og húski hansara: konan Thekla, dótturin Cyrilla, synirnir Jóhannes og Filippus og trælurin Difilus — tey eru flýdd úr býnum Ombi í Egyptalandi tí tey eru kristin, og rómverski keisarin hevur sett í verk eina atsókn imóti teim kristnu. Tey eru flýdd út í oyðimørkina, har tey vilja fjala seg í einum gróðrarbletti (oasu). Ímeðan er landshøvdingin í Egyptalandi komin til Ombi at skipa fyrri ofring til gudarnar Isis og Osiris. Øll tey, sum ikki vilja ofra, verða revsað.

Veitst tú:

1. at høguslokkurin gýtur vestan fyrri Bretland.

Fullvaksein er hann 70-80 cm langur, teir vit fiska eru bert umleið 40 cm — og tí ikki fullvaksnir.

Okkara høguslokkur hevur 10 armar — onnur sløg hava bert 8 armar — tann størsti, vit vita um, ið fingin er, var yvir 3 m langur.

2. Muðurin situr imillum armarnar — hann hevur eitt nev sum hann skræðir matin (t.e. sild og nebbasild) sundur við. Høguslokkurin er ógvuliga átufrekur og kann eisini eta sínar egnu felagar.

3. Blekk-kertil, got, toknir

4. skiftir lit

5. Sóg-skálar, at halda fonginum við. Høguslokkurin hevur ongan tevsans, men hann hevur ein sera góðan smakksans — næstan sum fólk.

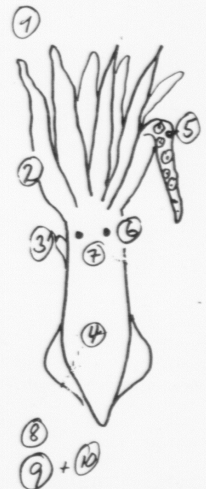
6. Sær væl

7. Heilin er imillum eyguni — høguslokkurin er klókar enn onnur lindýr.

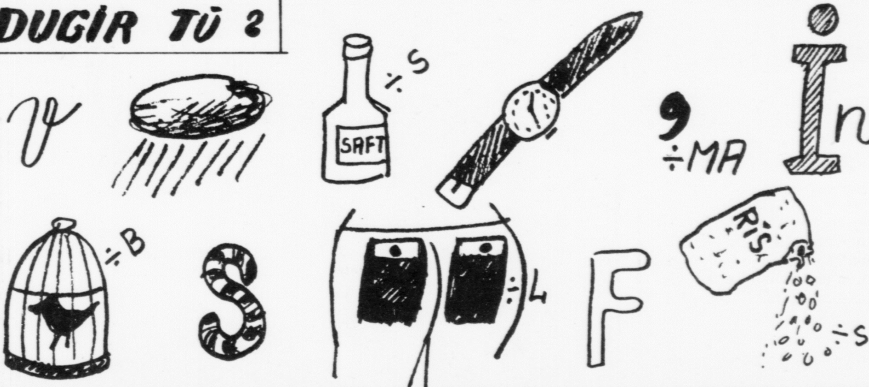
8. Hann hevur eitt vanlig hjarta og 2 smá hjálpar-hjertu.

9. Í suðurlondum eta tey høguslokk, vit brúka hann bert til agn.

10. Far oman á brúnna og spyr um tú kannst fáa ein høguslokk frá einum báti, sum hevur fiskað — tak hann við í skúla og bið læraran í náttúru-søgu siga tykkum frá.

DUGIR TÚ ?

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Banning yvir nasareararnar

»Eg vil fegin spyrja mannin eitt, um landshøvdingin loyvir!«

Trebonius nikkaði jättandi móti Isis-prestinum.

»Gennadius! vilt tú viðganga, at andstyggiliga samfelag nasarearanna tilbiður eitt esilhøvd á sinum midnáttarsamkomum!«

»Tvi!« yldi mannagúgván. »Niður við teimum kristnu! Banning yvir nasareararnar!«

Gennadius varð sum eitt lak. Hann stóð longu næstan yviri við útgongdina beint framman fyrri hermonnum, teir krossaðu spjótini at forða honum.

»Hann skal viðganga hatta!« rópti Trebonius, »ella taki eg leysgevingina aftur!«

Gennadius stóð púra hjálparleysur og hugdi seg íkring.

»Viðgakk! — Viðgakk! — hevur tú livið kært!« geylaði mannagúgván.

Gennadius drálaði.

Landshøvdingin rópti: »Høvuðsmaður, leið falskarn fram fyrri altarið!«

»Tað er — so — sum presturin sigur!« jättaði Gennadius tungur.

»Sig eisini, at teg lokka sakleys smábørn við til møtini og dreypa tey og eta tey!« helt presturin fram.

Gennadius læt munnin upp. Hann skalv sum eitt bókablað. Knappliga tveitti hann seg niður, froðan

vóð um munnin á honum og hann yldi sansaleysur. Hermenn lupu til. Púra óður slóð og veipaði hann, beit alt, sum hann rakk at, bannaðist, tvætlaði, rullaði seg í sandinum og roytti hár av sær.

»Bindið hann!« rópti landshøvdingin. »Hann er vorðin óður!« Hann hugdi yvir á prestin og ypti øks.

»Hann er settur við illum anda!« segði presbytarin Filemon við ein av teimum kristnu, sum stóð hjá honum. Filemon skalv á málinum. »Gud veri honum náðigur! — Bæði her á jørð og á himni!«

Triggir ella fyra menn royndu at binda hann, men í síni óði var hann vorðin so sterkur, at hann fyrdi teir allar frá sær, sum vóru teir børn. Aðrir skundaðu sær til hjálpar, men tað var ikki meir enn teir bastu tí óða manninum. Tað eydnaðist at enda. Landshøvdingin bað teir leiða hann í fangahúsið, alla tíðina yldi hann ónskriligt og seinga sum ein svangur sjakalur í oyðimørkini.

»Soleiðis er lagnan iná tí fráfalna!« mutlaði presbytarin. —

»Gud gævi, at tað ikki verður mín lagna!« bað hin gamli maðurin, sum stóð undir liðini á honum.

Ofringin helt áfram. Eitt navn fyrri og annað eftir varð rópað upp, ein fyrri og annar eftir av monnum for upp at ofra og fór omanaftur.

Sólin stavaði heit oman yvir torgið. Teir, sum høvdu ofrað, skundaðu sær til hús at svara seg í

5. partur

skugganum. Hinir máttu biða, til teirra tøn kom. Tveir egypta-trælir stóðu og veittraðu svalandi fyrri landshøvdinganum.

»Domentius úr Ombi!« rópti uppróparin.

»Hoyr meg eitt orð, harri!« teskaði høvuðsmaðurin. »Hasin er kristin. Hann gav mær 250 drakmur at geva sær...«

»Domentius...«

»Rópa tann næsta«, beyð landshøvdingin.

»Filemon hin eldri úr Ombi!«

»Harrin veri við tykkum! Og haldið út, hvat so kemur yvir tykkum!«

Við fætum fótafetum gekk Filemon niðan trappurnar til altarið.

»Her er roykili!« — Isis-presturin flenti háðandi. Hann kendi presbytaran aftur beinanvegin.

»Eg vil ikki ofra, eg eri kristin.«

Filemon stóð róligur.

»Hatta er presbytarin!« teskaði høvuðsmaðurin.

»Tey siga, at hann skal vita, hvar hin ríki Basilius hevur krógvað seg við húski sínum. — Kanska áttu vit at boðið honum liv og grið og sloppið honum undan ofringini, um hann vil siga okkum, hvar Basilius er at finna.«

»Hatta var onki vánaligt hugskot!« teskaði landshøvdingin afturmóti. »Vorðið sum tíðindi at frætt: — Ein fyrstíðumaður, ið svikur sína egnu samkomu!« Tebonius flenti. —

Framhald